

*Для моїх читачів та читачок!
Дорослих і малюків будь-якого віку.
І для тебе!*

СВЯЩЕННИЙ ГАЙ

Седрік осідлав гілку сучкуватого дуба й поглянув крізь галуззя догори. Променисті іскри витанцьовували в темряві, здіймаючись угору разом із повітрям, розігрітим вогнем, просто до зір. Це було священне місце, оточене прадавніми деревами. Тут, серед віт, оселилися мерехтливі ельфи. Їх було, імовірно, кілька сотень, і Седріку здавалося, що зірки на небі й маленькі миготливі вогники ельфів змагаються між собою.

У відблисках велетенського багаття хлопець міг розрізнити безліч різноманітних істот і сутностей, які зібралися під розлогою кроною. Седрік бачив і вампірів, які мирно сиділи поруч із відьмами, і лісових ельфів, і північних гірських тролів. Ось гном засміявся над жартом перевертня, який від хвилювання перетворився на павича. А он там... це що... хіба це можливо?!

— Там! Це ж... невже це...? — Седрік спантеличено скинув очима на Елліота, що примостився на гілці поруч і байдуже метляв ногами.

— Ага, кентавр, — кивнув товариш у відповідь, — це Тіберіо з роду Чіабаллі. Раніше він набагато частіше приходив до міста. Мама говорить, що він переїхав на південь, бо там ночі тепліші, а зими коротші.

Кентавр невимушено схрестив руки й неспокійно перебирав важкими копитами по м'якій лісовій землі. Його темно-коричневе кінське тіло переливалося бронзою від відблисків багаття.

Містер Елдерлінг, книжковий ельф, зручно вмотившись на плечі кентавра, жваво розмовляв з іншими міфічними істотами.

«Вони такі зосереджені», — подумав Седрік.

— Я ще ніколи не бачив у Містл-Енді стільки народу. Вони всі тут через пророцтво?

Елліот енергійно закивав.

— Ну, звісно! Цей дракон і його напад нікого не залишили байдужим!

Седрік пригадав видіння в зірковому куполі. Хлопець знав, що саме Елліот має на увазі. Образ крилатого вогнедишного дракона, що літає над містом і нищить усе довкола, закарбувався глибоко в пам'яті.

Молодий друїд глипнув униз і краєм ока вловив певний рух. Седрік захоплено вгледівся в чудову композицію з фруктів і квітів, прикрашену павиним пір'ям. Вона повільно снувала туди-сюди. Невже це миша розгулює поміж яблуками?

— Що це? — тихо прошепотів Седрік.

— Добрий вечір, Берто, — усміхаючись, голосно гукнув Елліот.

Леді Берта, як її, власне, усі й називали, здригнулася і, притримуючи свій розкішно прикрашений

капелюх, стисла губи й поглянула вгору. Перш ніж гордовито кивнути, власниця «Магічної містерії» прискіпливо зміряла підлітків очима. Відтоді як Седрік віддав її театр, — саме тоді, коли було зруйновано дорогі сценічні декорації, — їхні стосунки не ладналися.

— Стара дійсно використовує кожну нагоду, щоб вигуляти один зі своїх божевільних капелюхів, — засміявся Елліот.

Із темряви вигулькнув лісовий голуб і, задоволено воркуючи, сів на гілку вгорі. Седрік тривожно дослухався, перевіряючи, чи немає десь поблизу Скає, однак орлиці ніде не було чути.

— Тобі обов'язково прилітати сюди у вигляді перекуски? — пробурчав він нервово.

Седріку завжди дуже не подобалося, коли Емілі з'являлася в тілі звичної для його орлиці здобичі. Він почув помаху крил та свист — ПЛЮХ! — і ось уже дівчина елегантно сидить на їхньому дереві.

— Ви бачили? Я тепер і на голуба можу перетворюватися!

Елліот закотив очі, а Седрік засміявся. Однак дівчині-перевертню настрою це не зіпсувало.

— Це взагалі-то непросто! Але в мене вже дуже добре виходить. Хоча, звичайно, звідки вам знати, — Емілі махнула рукою і змінила тему. — Ви хоч помітили, що навіть вовкулаки прийшли?

Седрік уже знав, що трохи далі, за межами освітленої галявини, стала табором згряя перевертнів. Усі вони важко дихали, висолопивши довгі язики. Щоб дістатися Містл-Енду, вони пройшли довгий шлях від своїх мисливських угідь у горах. Коли Седрік із батьком

поспішали на ці термінові збори, у темряві між деревами хлопець не вгледів одного з молодих вовків і перечепився через нього. Бідолаха лише коротко завив, а потім зник у п'ятні нічного лісу. Седрік захоплювався дисципліною, яка панувала в зграї, що зібралася довкола Джонатана. Стояв повний місяць, але перевертні контролювали дику частину своєї душі. Відтоді як вони прийшли до міста, ще не було жодного інциденту з не такими вже й безпечними вовкунами.

Біля самісінького Седрікового вуха почувся гучний шурхіт і тріск. Хлопець озирнувся й побачив Елліота, який захоплено жував аж занадто хрустке печиво. Друг простягнув маленьку бляшанку.

— Ось, таткові, пригощайся! Він каже, що ти мушиш їх покуштувати. Найкращі «Кранчери Голденів», які він пік у своєму житті, — Елліот щасливо заплямав. — І я переконаний у тому, що він має рацію.

Седрік взяв печенину й відкусив шматочок. Це сто відсотково було найсмачніше карамельно-грильязне пісочне печиво, яке він коли-небудь куштував.

— А я? — обурилася Емілі. — Мені що, жодного не дістанеться?

Елліот зітхнув і передав сестрі бляшанку. Ельфи, які разом з Ао'Таерасом прибули з кварталу Кам'яного Дуба, тепер гуртувалися під деревом і похмуро поглядали на гаргуль, які вподобали сусіднє дерево. Седрік добре розумів невдоволення лісових мешканців. Металеві гаргульї — дивні створіння. До того ж певною мірою моторошні через свої гострі кігті та постійне слиновиділення.

Елліот, помітивши його погляд на охоронців Ради, штовхнув Седріка кулаком у бік.

— Знаєш, чому не можна бути під деревом гаргуль? Седрік стенив плечима, не знаючи відповіді.

— Бо ніколи не знаєш, чи то дощ на тебе крапає.

Седрік з Емілі засміялися, та раптом юна поліморфа посерйознішала:

— Аластар після нападу воронів наполягає, щоб саме гаргульї захищали Раду. Мама говорить, що їхня слина й справді утворюється з крапель дощу, які на них потрапляють протягом життя.

Елліот саме хотів щось заперечити, але тріск розчахнутого дерева змусив їх здригнутися. З мороку виїшла сім'я кудлатих гірських тролів. Голіруч вони ламали товсті й тонші стовбури дерев на зручні поліна, наче то було сухе гілля. Нещодавня буря повалила безліч дерев у лісі, і тролі збирали їх для розведеного багаття. Седрік зачаровано спостерігав, як добродушні велетні зі значної відстані кидають поліна у вогонь.

— Я думаю, класно, що і нам дозволили піти, — сказала Емілі. Вона здавалася дещо схвильованою.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Седрік.

— Ну, що нам дозволили тебе супроводжувати, — пояснила Емілі. — До твоєї мами! Та у Калланіш!

Елліот тихо захихотів. Сестра штовхнула його в бік.

— Ну що знову?

— Я саме уявив Седріка, який стукає в кожне дерево Шотландії і ввічливо питає, чи мама вдома.

Седрік голосно зареготав, і навіть Емілі не змогла стримати усмішку.

— Я справді радий, що ви йдете зі мною. Я знаю, без вас Темні Дуби мені ніколи не знайти, — хлопець удячно показав Елліоту піднятий догори великий палець.

Темні Дуби — священний ліс німф. Молодий друїд сподівався, що знайде там маму. У дереві, де дідусь, бог Цернуннос, ув'язнив її подалі від Седріка та його батька. Можливо, вона розповість йому, як діяти та чого від нього очікують. Після того друзі збиралися вирушити до Калланіша — острова друїдів.

Седрік мав вивчити все, що повинен знати друїд, для того щоб збільшити свої шанси на перемогу у війні проти Кратча. А де ж іще це можна зробити, як не біля старого кам'яного круга в Калланіші. Батько, який разом із містером Елдерлінгом цілими днями шукав у бібліотеці якісь підказки, був переконаний, що там діти зустрінуть інших друїдів.

Тіні знову заворушилися, і на галявину вийшов грифон. Величезний, з ледь розкинутими орлиними крилами та гордо піднятою головою. Чарівний охоронець ступив у сяйво багаття й опустився на землю на узліссі. Його хвіст витончено обвив тіло могутнього лева. Грифон нагадував короля ночі. Або принаймні цих зборів.

— Я постійно забуваю, який грифон велетенський, — благоговійно прошепотів Седрік друзям.

Емілі кивнула:

— Я рада, що він тут.

— Я теж — це якось заспокоює, — промовив Елліот.

Седрік давно не бачив грифона і з подивом виявив, що міфічна істота скинула свою білу зимову шубу, а все тіло орлолева переливається тепер то темно-червоним, то темно-синім кольорами. Тільки дзьоб досі був золотистим. Грифон глипнув угору, прямісінько

в очі Седріку. І на мить хлопцеві здалося, що орлолев кивнув. Спиною молодого друїда пробігли мурашки.

Аластар, могутній відьмак та ватажок паладинів, виступив наперед до вогню й промовив:

— Цим я оголошую засідання Ради відкритим!

Він обернувся по колу, швидким рухом кинув у вогонь якийсь порошок, і полум'я здійнялося вгору. А тоді стало срібно-блакитним. Юрбою пронісся шепіт.

— Ото хвалько, — зневажливо буркнула Емілі.

— Дякую, що пройшли весь цей шлях із міста на пагорби, до нашого Священного Гаю, — продовжив Аластар. — Давно ми вже тут не були, але обставини змусили нас зібратися знову.

Вовкуни коротко завили. Седрік чув від батька, що старовинний гай біля Містл-Енду обрали місцем збору не випадково, а саме для того, щоб усі, особливо вовкуни, мали можливість бути присутніми. Елліот мав рацію. Їхнє відкриття в Стелларіумі, старому небесному проекторі, справді викликало переполох у міській громаді. Хоча Самайн (день, коли мали відбутися жахливі події за участю дракона) святкували аж наприкінці літа, Седріку, та й не тільки йому, здавалося, що загроза неминуча.

Есмеральда обстала за їхню поїздку на північ та наполягла, щоб, перш ніж вирушити в дорогу, друзі дочекалися зборів. Вона вважала, що отримати офіційне благословення міської громади на цю місію має сенс.

— У такі часи важливо триматися разом. Враховувати думку кожного! Адже йдеться про майбутнє нашого міста і це стосується кожного мешканця нашої громади, — сказала вона й розіслала гінців із запрошеннями.